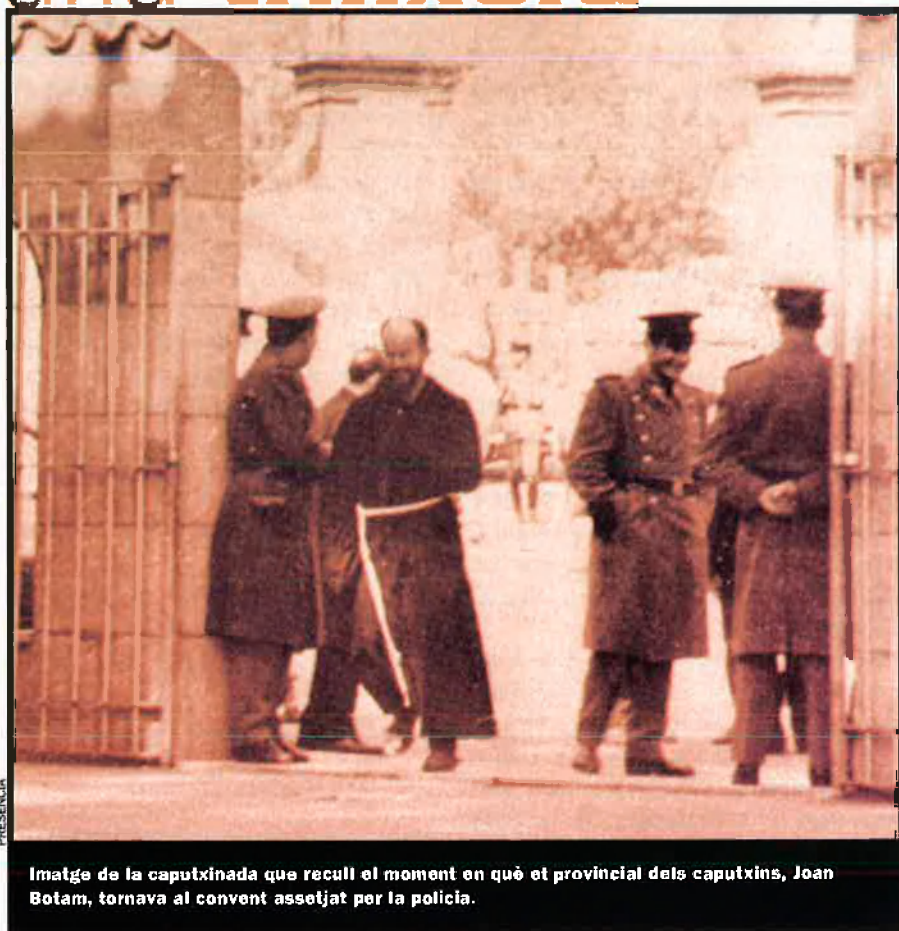

La caputxinada va ser una trinxera

El curs 1964-1965, aquell mallorquí nat a Castelló de la Plana que nomia Biel Mesquida i volia estudiar Biològiques i Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona, va començar el primer curs de selectiu de ciències. A Manacor, el poble on va fer el batxiller al col·legi Ramon Llull, i a Palma, on va acabar preuniversitari, no havia entrat en contacte amb cap partit polític. La seva educació social i el fet de ser “de la ceba” –lluïtador per la cultura catalana entesa en un sentit molt global– des que va tenir ús de raó, el llançaren a contactar amb els grups culturals dels partits polítics d'esquerres, especialment els nacionalistes-marxistes-paisos catalanescs, i amb les mogudes anarquistes de tanta tradició catalana. Emperò des d'aquell primer curs acadèmic en Biel va ser conseller de curs, la qual cosa li permetia grans quantitats de formació i d'informació clandestina. Aquells anys decisius va tenir molta de sort perquè no va ser detingut a la Via Laietana del torturador policia Creix (tots els d'aquell temps recorden que en Pere Quart feia befa al Creix dient-li: “Creix, creix però no et multipliquis.”), no va rebre massa hòsties de la porra dels grisos a les manifestacions i conserva com a ferida de guerra un xanxo a una mà que es va fer amb la punxa d'una barrera dels jardins de la universitat, quan fugia d'una entrada dels grisos a l'interior de l'*alma mater*, perquè el rector García Valdecasas els n'havia donat el vistiplau. El curs 1965-1966, tornà a ser conseller de curs de cultura. El sindicat d'estudiants es va convertir en una realitat. El segon trimestre en Mesquida va saber que el 9 de març de 1966 al convent de caputxins de Sarrià es faria l'assemblea constituent del Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona (l'“esdeub”, com li deien). Ell no hi podia anar perquè hi assistia només el delegat de curs.

Imatge de la caputxinada que recull el moment en què el provincial dels caputxins, Joan Botam, tornava al convent assetjat per la policia.

Va fer intents infructuosos. Hi varen ser presents 450 representants dels estudiants i professors i un bon grup d'intel·lectuals. La policia posà setge al convent. Aquells dos dies i dues nits els que eren defora no dormiren ni menjaren. S'organitzà un moviment de solidaritat ciutadana, catalana, espanyola i europea. Els noms de Salvador Espriu, Pere Quart, Jordi Rubió, Antoni Tàpies, José Maria Valverde, J. M. Castellet i Joaquim Molas i molts d'altres que formen una llista de més de cinquanta caps clars de la cultura donaren la volta al món i aconseguiren que es creàs una xarxa de missatges que denunciaven la dictadura franquista que ja començava a fer el bategot. Emperò feia servir la violència

perquè no podia consentir cap obertura, cap llibertat. La policia assaltà l'11 de març el convent, tothom es va haver d'identificar i es produïren interrogatoris i detencions. En Biel Mesquida recorda la caputxinada com una trinxera en la qual es va guanyar una batalla simbòlica. Molts foren els efectes benèfics en sectors tan vigilats com els eclesiàstics (manifestació de capellans pels carrers de Barcelona l'11 de maig de 1966) i els professionals (es crearen diversos grups democràtics i antifranquistes com el dels periodistes l'abril de 1966). La caputxinada, un fracàs històric convertit en victòria.

Biel Mesquida